

✠ Μια Σειρά από Ατυχή Γεγονότα ✠

Έκτο βιβλίο

ΤΟ ΨΕΥΤΙΚΟ ΑΣΑΝΣΕΡ

ΛΕΜΟΝΙ ΣΝΙΚΕΤ

Εικονογράφηση:
Μπρετ Χέλκουιστ

Μετάφραση:
Εύη Γεροκώστα

Ελληνικά
γράμματα

*Στην Μπέατρις.
Άρχισα να ζω όταν γνωριστήκαμε,
μετά όμως εσύ πέθανες.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΕΝΑ

Το βιβλίο που κρατάτε αυτή τη στιγμή στα χέρια σας –δεδομένου ότι όντως κρατάτε αυτό το βιβλίο κι ότι έχετε μόνο δύο χέρια– είναι ένα από τα δύο βιβλία στον κόσμο που θα σας μάθουν τη διαφορά ανάμεσα στη λέξη «νευρικός» και τη λέξη «αγχωμένος». Το πρώτο βιβλίο είναι φυσικά το λεξικό, και αν εγώ ήμουν στη θέση σας, σίγουρα θα προτιμούσα να διαβάσω εκείνο.

Όπως το λεξικό, έτσι και το βιβλίο που κρατάτε αυτή τη στιγμή θα σας μάθει ότι η λέξη «νευρικός» σημαίνει «ανήσυχος για κάτι» –για παράδειγμα, κάποιος μπορεί να νιώθει νευρικός γιατί του προσφέρουν παγωτό με γεύση αποξηραμένου δαμάσκηνου για επιδόρπιο και φοβάται ότι θα έχει

απαίσια γεύση— ενώ η λέξη «αγχωμένος» σημαίνει «γεμάτος αγωνία», δηλαδή αυτό που θα ένιωθε κάποιος αν του πρόσφεραν ζωντανό αλιγάτορα για επιδόρπιο και θα πέθαινε από αγωνία μέχρι να δει αν θα έτρωγε εκείνος το επιδόρπιό του ή αν το επιδόρπιό του θα έτρωγε εκείνον. Σε αντίθεση όμως με το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας, το λεξικό περιέχει και πιο ευχάριστες λέξεις. Για παράδειγμα, εκεί υπάρχει η λέξη «φούσκα», η λέξη «παγόνι», η λέξη «διακοπές» και οι λέξεις «ν» - «εκτέλεση» - «του» - «συγγραφέα» - «αναβλήθηκε» - που θα σχημάτιζαν μια πρόταση ιδιαίτερα ευχάριστη στο άκουσμα. Επομένως, αν επιλέγατε να διαβάσετε το λεξικό και όχι το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας, σίγουρα θα παραλείπατε τα λήμματα «νευρικός» και «αγχωμένος» και θα διαβάζατε άλλα, που δεν θα σας άφηναν ξάγρυπνους τις νύχτες κλαίγοντας και τραβώντας τα μαλλιά σας.

Όμως αυτό το βιβλίο δεν είναι λεξικό, και αν αποφασίζατε να παραλείψετε τις λέξεις «νευρικός» και «αγχωμένος», θα χάνατε τα πιο ευχάρι-

στα μέρη της ιστορίας. Σε αυτό το βιβλίο δεν θα βρείτε πουθενά τις λέξεις «φούσκα», «παγόνι», «διακοπές» ή, δυστυχώς για μένα, μια πρόταση για μια εκτέλεση που αναβλήθηκε. Λυπάμαι ειλικρινά που σας το λέω, όμως στις σελίδες του θα βρείτε τις λέξεις «θλίψη», «απελπισία», «λυπημένος», καθώς επίσης και τις φράσεις «σκοτεινός διάδρομος», «Κόμης Όλαφ μεταμφιεσμένος», «τα ορφανά Μποντλέρ ήταν παγιδευμένα» και πολλές ακόμη άθλιες λέξεις και φράσεις που δεν μπορώ να καταγράψω αυτή τη στιγμή. Με λίγα λόγια, αν αποφασίσετε να διαβάσετε ένα λεξικό, αυτό μπορεί να σας κάνει να νιώσετε νευρικοί επειδή θ' ανησυχείτε ότι μπορεί να σας φανεί πολύ βαρετό, αν όμως αποφασίσετε να διαβάσετε το συγκεκριμένο βιβλίο, αυτό θα σας κάνει να νιώσετε αγχωμένοι γιατί θα ταραχτείτε από την αγωνία που θα βιώσουν τα ορφανά Μποντλέρ. Αν λοιπόν εγώ ήμουν στη θέση σας, θ' άφηνα αμέσως αυτό το βιβλίο από τα δύο –ή περισσότερα– χέρια μου και θα έπινα ένα λεξικό γιατί, πολύ σύντομα, όλες οι

άθλιες λέξεις που πρέπει να χρησιμοποιήσω για να περιγράψω αυτά τα ατυχή γεγονότα θα εμφανιστούν μπροστά στα μάτια σας.

«Υποθέτω ότι είστε νευρικοί», είπε ο κύριος Πόε.

Ο κύριος Πόε ήταν ένας τραπεζίτης ο οποίος είχε αναλάβει τις υποθέσεις των ορφανών Μποντλέρ μετά τον θάνατο των γονιών τους από μια τρομερή πυρκαγιά. Με μεγάλη μου λύπη σάς ενημερώνω ότι ο κύριος Πόε δεν είχε κάνει και τόσο καλή δουλειά γιατί το μόνο στο οποίο μπορούσαν να βασιστούν οι Μποντλέρ ήταν ο βήχας του. Πράγματι, μόλις τέλειωσε τη φράση του, έβγαλε το μαντίλι του και άρχισε να βήχει.

Το μοναδικό πράγμα που μπορούσαν να δουν εκείνη τη στιγμή τα ορφανά Μποντλέρ ήταν η αστραπιαία λάμψη του άσπρου βαμβακερού μαντιλιού του. Η Βάιολετ, ο Κλάους και η Σάνι στέκονταν μαζί με τον κύριο Πόε μπροστά σ' ένα τεράστιο κτίριο στη Σκοτεινή Λεωφόρο, έναν δρόμο σε μια από τις πιο αριστοκρατικές συνοι-

κίες της πόλης. Παρόλο που η Σκοτεινή Λεωφόρος απείχε μόνο μερικά τετράγωνα από το σημείο που βρισκόταν κάποτε η έπαυλη Μποντλέρ, τα τρία παιδιά δεν είχαν βρεθεί ποτέ σ' εκείνη τη συνοικία και υπέθεταν ότι η ονομασία «Σκοτεινή Λεωφόρος» ήταν απλώς μια ονομασία και τίποτα περισσότερο – όπως, για παράδειγμα, η Λεωφόρος Τζορτζ Ουάσινγκτον δεν σημαίνει απαραίτητα ότι έζησε εκεί ο Τζορτζ Ουάσινγκτον, ή η Έκτη Οδός δεν σημαίνει ότι είναι χωρισμένη σε έξι ίσα μέρη. Όμως εκείνο το απόγευμα οι Μποντλέρ διαπίστωσαν ότι η Σκοτεινή Λεωφόρος ήταν κάτι περισσότερο από την απλή ονομασία ενός δρόμου. Ήταν μια απόλυτα κυριολεκτική περιγραφή. Αντί για λάμπες, κατά μήκος του πεζοδρομίου υπήρχαν τεράστια δέντρα που τα παιδιά δεν είχαν ξαναδεί όμοιά τους – αν και ίσα που τα διέκριναν. Είχαν χοντρό και αγκαθωτό κορμό, τα κλαδιά τους έπεφταν σαν απλωμένη μπουγάδα και τα τεράστια επίπεδα φύλλα τους εκτεινόταν προς κάθε κατεύθυνση σχηματίζοντας ένα χαμη-

λό φυλλώδες ταβάνι πάνω από τα κεφάλια τους. Αυτό το παράξενο ταβάνι εμπόδιζε το φως που υπήρχε στον ουρανό να φτάσει κοντά τους και, παρόλο που ήταν νωρίς το απόγευμα, ο δρόμος έμοιαζε τόσο σκοτεινός σαν να ήταν βράδυ – ευτυχώς ξεχώριζε κάπως το πράσινο. Σίγουρα δεν ήταν ο καλύτερος τρόπος για να νιώσουν καλοδεχούμενα τα τρία ορφανά καθώς πλησίαζαν στο καινούργιο τους σπίτι.

«Δεν έχετε κανέναν λόγο να είστε νευρικοί», είπε ο κύριος Πόε κι έβαλε το μαντίλι του στην τσέπη του. «Κατανοώ ότι κάποιοι από τους προηγούμενους κηδεμόνες σας σας προκάλεσαν ορισμένα προβλήματα, νομίζω όμως ότι ο κύριος και η κυρία Σκουάλορ είναι οι πλέον κατάλληλοι να σας αναλάβουν».

«Δεν είμαστε νευρικοί», διαμαρτυρήθηκε η Βάιολετ. «Είμαστε υπερβολικά αγχωμένοι για να νιώθουμε νευρικότητα».

«“Νευρικός” και “αγχωμένος” σημαίνει το ίδιο πράγμα», θέλησε να τους διορθώσει ο κύριος Πόε.

«Τέλος πάντων, υπάρχει κάποιος λόγος για να είστε αγχωμένοι;»

«Φυσικά. Ο Κόμης Όλαφ», απάντησε η Βάιολετ.

Η Βάιολετ ήταν δεκατεσσάρων ετών, η μεγαλύτερη από τα αδέλφια Μποντλέρ και η πιο ικανή για να συνεννοείται με τους μεγάλους. Ήταν θαυμάσια εφευρέτρια και είμαι βέβαιος ότι, αν δεν ήταν τόσο αγχωμένη, θα είχε δέσει τα μαλλιά της με μια κορδέλα για να μην πέφτουν στα μάτια της και θα σκεφτόταν ποια εφεύρεση θα μπορούσε να φωτίσει το μέρος στο οποίο βρίσκονταν.

«Ο Κόμης Όλαφ;» έκανε απαξιωτικά ο κύριος Πόε. «Μην ανησυχείτε γι' αυτόν. Δεν υπάρχει περίπτωση να σας βρει εδώ».

Τα τρία παιδιά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους κι αναστέναξαν. Ο Κόμης Όλαφ ήταν ο πρώτος κηδεμόνας που τους είχε βρει ο κύριος Πόε και ήταν τόσο σκοτεινός όσο και η Σκοτεινή Λεωφόρος. Είχε ένα ενιαίο μακρύ φρύδι, ένα τατουάζ μ' ένα μάτι στον αστράγαλό του και δύο σιχαμένα χέρια

που ήλπιζε ότι θα τα χρησιμοποιήσει για ν' αρπάξει την περιουσία των Μποντλέρ, την οποία θα κληρονομούσαν τα παιδιά μόλις ενηλικιωνόταν η Βάιολετ. Οι Μποντλέρ είχαν πείσει τον κύριο Πόε να πάρει την κηδεμονία τους από τον Κόμη Όλαφ, από τότε όμως εκείνος τους κυνηγούσε με μεγάλη επιμονή και αποφασιστικότητα – που στην προκειμένη περίπτωση σημαίνει «τους ακολουθούσε όπου κι αν πήγαιναν και σκαρφιζόταν δαιμόνια σχέδια και καινούργιες μεταμφιέσεις προσπαθώντας να τους ξεγελάσει».

«Είναι δύσκολο να μην αγχωνόμαστε για τον Κόμη Όλαφ γιατί οι σύντροφοί μας βρίσκονται στα χέρια του», εξήγησε ο Κλάους κι έβγαλε τα γυαλιά του μήπως μπορούσε να δει καλύτερα μέσα στο σκοτάδι.

Παρόλο που ο Κλάους, ο μεσαιός Μποντλέρ, ήταν μόνο δώδεκα ετών, είχε διαβάσει τόσα βιβλία που μερικές φορές χρησιμοποιούσε επίσημες λέξεις – όπως «σύντροφοι», που είναι μια πιο επίσημη λέξη για να περιγράψει τους φίλους. Ο Κλάους

αναφερόταν στα τρίδυμα Κουαγκμάιρ, που είχε γνωρίσει μαζί με τις αδελφές του όσο καιρό έμειναν στο οικοτροφείο. Ο Ντάνκαν Κουαγκμάιρ ήταν δημοσιογράφος κι έγραφε διαρκώς στο σημειωματάριό του διάφορες πληροφορίες που θα μπορούσαν να φανούν χρήσιμες. Η Ιζαντόρα Κουαγκμάιρ ήταν ποιήτρια και στο δικό της σημειωματάριο έγραφε ποιήματα. Το τρίτο τρίδυμο, ο Κουίγκλι, είχε πεθάνει σε μια πυρκαγιά πριν προλάβουν να τον γνωρίσουν τα ορφανά Μποντλέρ, όμως ήταν σίγουροι ότι θα γινόταν τόσο καλός φίλος όσο και τα αδέρφια του. Οι Κουαγκμάιρ ήταν και αυτοί ορφανοί, είχαν χάσει τους γονείς τους στην ίδια πυρκαγιά στην οποία χάθηκε και ο αδελφός τους, και είχαν κι εκείνοι μια τεράστια περιουσία, τα ζαφείρια Κουαγκμάιρ, που ήταν σπάνια και πολύτιμα. Σε αντίθεση όμως με τους Μποντλέρ, εκείνοι δεν είχαν καταφέρει να ξεφύγουν από τα νύχια του Κόμην Όλαφ. Ακριβώς τη στιγμή που οι Κουαγκμάιρ είχαν μάθει κάποιο φοβερό μυστικό για τον Κόμην Όλαφ εκείνος τους απήγαγε, και από τότε οι Μπο-

ντλέρ ανησυχούσαν τόσο που σχεδόν δεν είχαν καταφέρει να κοιμηθούν ούτε λεπτό. Κάθε φορά που έκλειναν τα μάτια τους το μόνο που έβλεπαν ήταν το μεγάλο μαύρο αυτοκίνητο που είχε πάρει μακριά τους Κουαγκμάιρ και το μόνο που άκουγαν ήταν τους φίλους τους που ούρλιαζαν ένα μέρος του φοβερού μυστικού που είχαν μάθει. «Ε.Π.Σ.!» είχε φωνάξει ο Ντάνκαν τη στιγμή που το αυτοκίνητο ξεκινούσε, και από τότε οι Μποντλέρ στριφογύριζαν όλη νύχτα στον ύπνο τους από ανησυχία για τους φίλους τους και γεμάτοι απορία για το τι στο καλό μπορούσε να σημαίνει «Ε.Π.Σ.».

«Δεν υπάρχει λόγος να αγχώνεστε ούτε για τους Κουαγκμάιρ», είπε με σιγουριά ο κύριος Πόε. «Τουλάχιστον όχι για πολύ. Δεν ξέρω αν έτυχε να διαβάσετε την εφημερίδα της Πολυαναλογιστικής Διαχείρισης Χρημάτων – έχω πολύ ευχάριστα νέα για τους φίλους σας».

«Ίκαν;» ρώτησε η Σάνι.

Η Σάνι ήταν η μικρότερη από τα ορφανά Μποντλέρ και η πιο μικροκαμωμένη. Ήταν λίγο μεγα-

λύτερη από ένα σαλάμι. Αυτό το μέγεθος ήταν βέβαια σύνηθες για την ηλικία της, αλλά τα τέσσερα δόντια της ήταν μεγαλύτερα και πιο κοφτερά από τα δόντια κάθε άλλου μωρού που έχω συναντήσει. Ωστόσο, παρά την ωριμότητα του στόματός της, η Σάνι συχνά μιλούσε παράξενα, με αποτέλεσμα οι περισσότεροι άνθρωποι να δυσκολεύονται να την καταλάβουν. Για παράδειγμα, με το «ίκαν;» εννοούσε κάτι σαν: «Βρέθηκαν και σώθηκαν οι Κουαγκμάιρ;». Η Βάιολετ έσπευσε να μεταφράσει στον κύριο Πόε.

«Κάτι καλύτερο», απάντησε ο κύριος Πόε. «Πήρα προαγωγή! Τώρα είμαι Αντιπρόεδρος της τράπεζας για τις Υποθέσεις Ορφανών. Αυτό σημαίνει ότι δεν είμαι υπεύθυνος μόνο για εσάς αλλά και για τους Κουαγκμάιρ. Σας υπόσχομαι ότι αν δεν συγκεντρώσω τις δυνάμεις μου για να βρω τους Κουαγκμάιρ και να τους προσφέρω ασφάλεια, να μη με λένε...» εδώ ο κύριος Πόε διέκοψε τον εαυτό του για να βήξει ακόμα μια φορά στο μαντίλι του.